

บทคัดย่อ

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่มีผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสังคม เมื่อคดีสิ้นสุดผู้ต้องขังจะถูกส่งไปยังเรือนจำและสถานีตำรวจซึ่งปัจจุบันจะเรือนจำทุกจังหวัด แต่ก็พบว่ามีความแออัดสูงซึ่งสะท้อนถึงปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้น การศึกษานี้จึงต้องการศึกษา : 1) ภูมิหลังที่มีผลต่อการกระทำผิดของอาชญากร 2) บุคลิกภาพของผู้ต้องขังคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ 3) คุณภาพชีวิตของผู้ต้องขัง 4) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิด การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์และสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ต้องขังจำนวน 301 ราย ที่ต้องขังที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสงขลา ทณฑลสถานหญิงสงขลา และ เรือนจำกลางชายจังหวัดสงขลา และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 20 ราย ผลการศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 32 ปี มีภูมิลำเนาในภาคใต้ ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ผู้ต้องคดีอุกฉกรรจ์ส่วนใหญ่เป็นคดีฆ่าผู้อื่น(35.2%) คดีไม่อุกฉกรรจ์ส่วนใหญ่เป็นคดีลักทรัพย์ ส่วนใหญ่มีอาชีพเดิมคือเกษตรกรมาจากครอบครัวเกษตรกร พ่อแม่อยู่ด้วยกันไม่ทะเลาะกันและอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ดื่มแอลกอฮอล์ ไม่มีญาติที่เคยต้องขัง (68.1%) มีความเชื่อเรื่องบาปบุญ เคยหนีโรงเรียน หนีออกนอกบ้าน เมื่อทำผิดแม่เป็นคนลงโทษและใช้การตีด้วยมือและไม้ มีความรู้สึกเบียดเบียนตัวเอง เวลามีปัญหากับผู้อื่นใช้วิธีเดินหนี สาเหตุการกระทำผิดมาจากตนเอง ขณะต้องขังมีคนมาเยี่ยม (67.4%) มีความฝันจะประกอบอาชีพทหาร(18.9%) การต้องขังนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรก (70.1%) และรักแม่มากกว่าพ่อ โครงสร้างทางกายภาพ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องรูปร่าง ใบหู หน้าผาก ขนาดรูปร่างของผู้ต้องขังคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ ด้านบุคลิกภาพ ด้าน Somatization (0-2.75), Obsessive compulsive(0-3.2) , Interpersonal (0-2.89), Depression(0.15-3.23), Anxiety(0-2.9), Hostality (0-2.67), Phobic anxiety (0-2.86), Paranoid (0-3.0) Psychoticism (0-2.2) พบว่า โดยรวมอยู่ในช่วงปกติ และไม่พบความแตกต่างของบุคลิกภาพด้านต่างๆ ระหว่างกลุ่มผู้ต้องขังคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ ยกเว้นด้าน Psychoticism ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านคุณภาพชีวิต พบว่า ผู้ต้องขังรู้สึกเป็นทุกข์ มีอาการเจ็บป่วย ขาดการออกกำลังกาย สิ่งแวดล้อมไม่ดี (ในห้องขังสถานีตำรวจ) ป่วย ถูกทำร้ายจากเพื่อนผู้ต้องขัง มีเรื่องของการแสดงอำนาจของผู้ต้องขัง มีการแนะนำกระบวนการอาชญากรรม แต่มีความเชื่อเพื่อกันในกลุ่มผู้ต้องขัง ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และไม่อุกฉกรรจ์ พบว่า ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามมีโอกาสเสี่ยงต่อการทำผิดอุกฉกรรจ์น้อยกว่าผู้ที่นับถือศาสนาพุทธ(OR=0.56, 95% CI =0.24-1.32) คนที่มีอาชีพเกษตรกรมีโอกาสกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์มากกว่าคนที่ไม่มีรายได้ไม่แน่นอน 3.06 เท่า (95 % CI = 1.14-8.19) คนที่พ่อแม่ทะเลาะและทำร้ายกัน กับกลุ่มที่ไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ มีโอกาสกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์ใกล้เคียงกัน (OR = 1.19 95 % CI = 0.56-2.56 และ 1.27095 % CI =0.40-3.98 ตามลำดับ) ผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์มีโอกาสกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์มากกว่าผู้ไม่ดื่ม 2.45 เท่า(95 % CI = 1.12-5.39) และผู้ที่มีประวัติหนีโรงเรียนมีโอกาสกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์มากกว่าผู้ไม่หนีโรงเรียน 2.13 เท่า (95 % CI = 1.01-4.47) ด้านเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้คุมมีความเห็นว่า นักโทษบางรายควรได้รับการลงโทษ และยอมรับว่าสวัสดิการการดูแลสุขภาพและโภชนาการจะต้องได้รับการปรับปรุง

สรุป ผลกระทบของการเลี้ยงดูในเด็กบ้านมีผลต่อการกระทำผิด หลังผู้ต้องขังควรได้รับการปลดปล่อยเขาควรได้รับการยอมรับจากครอบครัว ชุมชน รัฐควรมีบทบาทในการเตรียมคู่สมรส ความพร้อมที่จะทำหน้าที่เป็นพ่อแม่ รัฐต้องพัฒนากระบวนการยุติธรรม การดูแลผู้ต้องขังทั้งที่สถานีตำรวจและเรือนจำด้านสุขภาพและจิตใจ

Abstract

Criminal activity greatly affects society. After sentencing, offenders are sent to jail or prison. Every province has at least one prison, usually over-crowded and with poor conditions arising from a variety of problems. This study examined: 1) prisoners' personal backgrounds, 2) personality characteristics of felony and misdemeanor offenders, 3) prisoners' quality of life, and 4) factors affecting crimes committed. Data were collected by interviewing 301 male and female prisoners and focus group discussion 20 guards in Maung police station jail, in a male prison, and in a female prison in Songkla Province. Most prisoners were male, with an average age of 32. Most were from rural, agricultural communities in southern Thailand. The most common non-violent crime was robbery, while 32.2% of violent crime was homicide. Most offenders had no education beyond primary school. During childhood most offenders had experienced domestic violence in the form of punishment by parents striking the child with the hands or caning with a heavy stick. Most regularly consumed alcohol, and believed their actions had no effect on others. 68% had a relative with a history of incarceration. 70% were first-time offenders. Most reported feeling bored, and 18% wanted to become soldiers. Overall, the personality profiles of offenders were within normal ranges: somatization (0-2.75), obsessive-compulsive (0-3.2), interpersonal (0-2.89), depression (0.15-3.23), anxiety (0-2.9), hostility (0-2.67), phobic anxiety (0-2.86), paranoid (0-3.0), psychotic (0-2.3). Quality of life: offenders reported sadness, illness, lack of exercise, and poor environment. In this environment they shared criminal knowledge and feeling with each other. Offender risk factors: Muslims were at lower risk than Buddhists (OR=0.56-CI=0.24-1.32). Offenders from rural communities were at more risk than temporary income group (OR=3.06, 95%CI=1.14-8.19). History of physical abuse as a child led to greater risk (OR=1.19 95%CI=0.56-2.56 and 1.27095% CI=0.40-3.98). Alcohol consumption carried greater risk than not consuming alcohol (OR=2.45, 95%CI=1.12-5.39). Offenders with a history of leaving school or running away from home were at greater risk (OR=2.13, 95%CI=1.01-4.47). The opinion of 20 guards were: the offenders should have punishment but the government have to encourage their health and nutrition.

Conclusion: Being a victims of childhood domestic violence increases the likelihood of criminal behavior and incarceration as an adult. Upon release from prison or jail, offenders need to be reintegrated with their families and communities. The government should provide programs to teach parenting skills to new parents. The judicial process needs to be made more flexible in sentencing offenders, giving more consideration to circumstances of the crime and the offender.